

Sygn. akt: I C 12/24 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2024 r.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia SSR Wioletta Bąkiewicz-Jakubowska
Protokolant:	

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2024 r. w Golubiu-D.

sprawy z **powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.**

przeciwko A. K.

o zapłatę

- Oddała powództwo.
- Kosztami procesu obciąża powoda.

sędzia

Wioletta Bąkiewicz-Jakubowska

Sygn. akt I C 12/24

UZASADNIENIE

Pełnomocnik powoda (...) spółka z o. o. z siedzibą w W. w dniu 18 lipca 2023 roku wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej A. K. domagając się zapłaty na rzecz powoda kwoty 1857,19 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Ponadto wniósł o zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku spłaty przez pozwaną umowy pożyczki. W związku z nienależytym wykonywaniem przez pozwaną zobowiązania poprzez brak terminowego regulowania wpłat, skutkującym naruszeniem warunków przedmiotowej umowy, zadłużenie zostało postawione w stan pełnej wymagalności.

Nakazem zapłaty z dnia 29 sierpnia 2023 roku została zasądzona na rzecz powoda dochodzona w pozwie kwota w całości.

Pozwana złożyła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, w którym zakwestionowała roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości (sprzeciw k. 16 verte akt).

Postanowieniem z dnia 04.10.2023 roku elektroniczne postępowanie upominawcze zostało umorzone (postanowienie k. 17 v akt).

Pełnomocnik powoda w dniu 29.12.2023 roku nadał pozew do tutejszego sądu o wydanie przeciwko pozwanej nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym

Zarządzeniem z dnia 09.01.2024 roku stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawa skierowana została do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. (zarządzenie k. 29 akt).

Pozwana A. K. odebrała odpis pozwu i nie zajęła w wyznaczonym terminie stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 marca 2023 roku pomiędzy (...) sp. z o. o. będącej pożyczkodawcą, a (...) spółką z o. o. z siedzibą w Estonii w T. zawarta została umowa cesji wierzytelności numer 31/03/2023. Przedmiotem umowy były wierzytelności określone w załączniku do umowy cesji wierzytelności, w którym pod pozycją 99 wpisano umowę numer (...) i kwotę 1500 zł. z prowizją w wysokości 162,32 zł.

(dowód: odpis umowy cesji wraz z załącznikami k. 24-25).

Następnie w dniu 14 kwietnia 2023 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności przysługującej spółce (...) z siedzibą w Estonii . będącej pożyczkodawcą, a powodem (...) spółka z o. o. z siedzibą w W.. Przedmiotem umowy były wierzytelności wymienione w załączniku Nr 3 do umowy przelewu. Wśród wierzytelności wymieniony w załącznik pod pozycją 70 wpisano numer pożyczki (...), z kapitałem pierwotnym 1500 zł, prowizją pierwotną 162,32 zł .

(dowód: umowa cesji wraz z załącznikami k. 19-23 akt, KRS powoda k. 11-12 akt).

Wierzytelność określona na kwotę pożyczki 1500 zł wraz z odsetkami i prowizją, która była przedmiotem powyższych umów cesji, nie zawierała żadnych danych pozwanej. Do pozwu nie została też załączona umowa pożyczki, której wierzytelność była przedmiotem cesji.

(dowód: załączniki do umów cesji j. w.).

Pismem z dnia 25 kwietnia 2023 roku, powód zawiadomił A. K. o przelewie wierzytelności i wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w kwocie 1764,58 zł w terminie 2 dni.

Dowód: wezwanie do zapłaty - k. 27 akt)

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki wydania wyroku zaocznego.

Jak stanowi art. 339 §1 i 2 k.p.c. sąd może wydać wyrok zaoczny na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany w wyznaczonym terminie nie złożył odpowiedzi na pozew; w tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o faktach zawarte w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Zwrócić należy uwagę na niekwestionowany w nauce i judykaturze pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Do jego powinności należy zatem dokonanie prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8 -9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7 -8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31

marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeśli w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddała powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Sąd ma obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda zawartych w pozwie. W razie wątpliwości należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu ich wyjaśnienia (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1998, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z 23 września 1997, I CKU 115/97).

Zgodnie z brzmieniem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 128, ze zm) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu – art. 78 powołanej ustawy.

Ponieważ pozwana jest konsumentem, zaś kredytodawca przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania kredytów i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie mają również przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (t. j.: Dz.U. z 2016r., poz. 1528 ze zm.). Art. 3 ust. 1 tej powołanej ustawy wskazuje, że przez umowę o kredyt konsumencki należy rozumieć umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Zgodnie z treścią art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi art. 385¹ k.c, który chroni konsumenta w relacjach z przedsiębiorcą - profesjonalistą w danej dziedzinie. Zgodnie z jego treścią, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Powyższe nie dotyczy tylko postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Niezgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 kc).

Na gruncie przedmiotowej sprawy sąd nie mógł dokonać oceny czy zawarta umowa zawierała niedozwolone klauzule umowne ani też czy została w ogóle zawarta, bowiem umowa pożyczki nie została dołączona do pozwu.

Przedstawione przez powoda dowody nie dały wystarczających podstaw do przyjęcia, iż zgłoszone roszczenie jest zasadne. Wskazać należy, iż do pozwu załączono jedynie poświadczony za zgodność z oryginałem kserokopie umów cesji, zawiadomienie pozwanej o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty oraz wypis KRS. Powód nie przedłożył natomiast pierwotnej umowy pożyczki o numerze (...), która miała łączyć pozwaną A. K. z pożyczkodawcą (...) z siedzibą w Estonii. Na żadnym z załączników do umów cesji nie pojawiają się też żadne dane pozwanej pozwalające przyjąć, iż była oba stroną tej umowy.

Powód nie wykazał zatem istnienia zobowiązania, określając je enigmatycznie jako umowę pożyczki, na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w niej kwotę pieniężną i zaciągnęła zobowiązanie wobec poprzednika powoda.

Co prawda pozwana nie odpowiedziała na pozew, nie stawiając się na wezwanie sądu, jednak w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sąd uznał, iż powód nie udowodnił istnienia zobowiązania, z którego wywodzi roszczenie względem pozwanej. W zawartych umowach cesji zobowiązanie przypisywane pozwanej określone jest enigmatycznie i nie daje podstaw do przyjęcia, że zobowiązanie rzeczywiście

istnieje, a zwłaszcza w szczególności na zasadach na jakich jego wykonania dochodzi powód. Nie dysponując umową pierwotną, sąd nie był zatem w stanie ustalić zarówno istnienia zobowiązania, zarówno co do zasady, jak i określonej jego wysokości oraz prawidłowości naliczenia odsetek.

O kosztach procesu sąd orzekł zgodnie z zasadą z art. 98 § 1 k.p.c. Skoro powództwo w całości zostało oddalone wówczas to powód jest stroną przegrywającą, stąd też sąd obciążył go kosztami procesu.

sędzia Wioletta Bąkiewicz-Jakubowska